

#1 VIERA AKO POROZUMENIE

Rodinná katechézka 73-2019 (628)

www.inky.sk

týždeň po 10. 2. 2019

... alebo o pohľade z vysokého vrchu

BOŽIE SLOVO:

(Ž 102,26-29 SSV)

Čítanie z knihy žalmov: [Bože,] na začiatku si stvoril zem, aj nebesia sú dielom tvojich rúk. ²⁷ Ony sa pomínú, ale ty zostaneš; rozpadnú sa sťa odev, vymeniš ich ako rúcho a zmenia sa. ²⁸ Ale ty ostávaš vždy ten istý a tvoje roky sú bez konca. ²⁹ Deti tvojich služobníkov budú bývať v bezpečí a ich potomstvo bude pevné pred tebou. Počuli sme Božie slovo!

ÚVAHA:

(na doplnenie www.inky.sk, úvahy/katechézy č. 386, 549)

O rodine a výchove detí hovorí detský psychológ Ivan Štúr, že „Netreba veľmi vychovávať, treba pekne žiť a dieťa sa pridá.“ Jeremy Taylor, anglický pastor z čias Olivera Cromwella, sa podobne vyjadruje o kresťanstve, keď hovorí, že „tou najlepšou teológiou je skôr božský život, než božské vedomosti.“ Niekedy zabúdame, že našim v podstate jediným a najsilnejším nástrojom budovania Cirkvi, premeny sveta, spásy všetkých ľudí, katechézy i ohlasovania Evanjelia je práve Cirkev samotná. Konkrétne našim najmocnejším nástrojom je práve naša farnosť. Ona je ten kvas, ktorý má moc všetko prekvasiť. Ona je tým Božím strojom, továrňou, fabrikou, alebo, ak chcete, *banským kombajnom*, ktorý sa neúnavne zahryzá do drobiaceho sa sveta, nasáva do seba jeho kúsok, jeden po druhom, aby ich sama v sebe pretavila, pretvorila, očistila, spracovala a nakoniec ako čisté a ušľachtilé zlato včlenila do Božieho Domu, Nebeského Jeruzalema, kde spočinú v jase Božej slávy naveky.

Farnosť je spoločenstvo veriacich. Farnosť je rodina. Aj o nej môžeme parafrázovať slová Ivana Štúra: *Netreba veľa aktivít a podujatí a programov a kampaní, stačí krásne (čiže božsky) žiť – a ľudia sa pridajú!* Aby sme ale k takémuto životu dospeli, musíme najprv uveriť, najprv prejsť *metanoiou*, obrátením, prvou a zásadnou zmenou myslenia a postojov. Toto je naša slabina. Naše farnosti sú (to hovorí triezva štatistika!) vraj z až 99% naplnené ľuďmi, ktorí sa nikdy neobrátia. Celkom tomu aj verím – veď väčšine z nás bolo kresťanstvo odovzdané nie ako Evanjelium a skúsenosť života so Živým Bohom, ale ako „chodenie do kostola“, ako nejaká folklórna tradícia, ktorej sa máme držať a plniť si ju, lebo sme sa narodili ako katolíci – a ktorú na Slovensku deväť desiatin pokrstených katolíkov už aj tak zanechalo. Pre vieru a obrátenie tam veru veľa miesta nebolo (porov. úvaha č. 586). Skúsme to teda dnes zmeniť... Skúsme to. Možno sa nám to podarí – ak to budeme naozaj a celým srdcom chcieť! Ideme teda na to? Dobré. Poďme! Boh je s nami!

Predstavte si, že máte syna. A ten syn študuje na internátnej škole – takej tej, čo tam nosia uniformy a keď tam v septembri odíde, tak prvý raz ho uvidíte až na Vianoce. Príde teda na Vianoce domov a začne Vám vykladať, ako tam žije: sťažuje sa na tvrdé lavice, prísnych učiteľov, prísny režim a na to, že sa tam nie je moc kde sa baviť. Vykladá Vám o tom, ako tam medzi sebou bojujú rôzne party a frakcie študentov, že on patrí do bandy Joža Hnáta, ale chcel by patriť do klanu Petra Frajera, ale Juraj Zákerný mu to stále kazí... Vy si to všetko vypočujete a potom mu skúšate vysvetliť niečo, čo on zjavne nevidí, ale vy hej, že totiž škola... je len škola. Nie je to svet. Za pár rokov skončí, všetci sa rozprchnú a na nejakých bandách, klanoch, Hnátoch, Frajeroch ani Zákerných, na laviciach, na školskej zábave ani na učiteľoch už viac nebude vôbec záležať. Začne skutočný život, kde sa Vášho chlapca veru nikto nebude pýtať ani sa nebude zaujímať o nič z týchto vecí. To, čo bude svet zaujímať, budú vedomosti a zručnosti, ktoré sa v škole naučil a to, ako ich vie v praxi uplatniť. Nič iné. Chytrí študenti to vedia už na škole. Kašľú na lavice, na nedostatok zábavy či na smiešne party a klany frajerov a miesto toho pracujú na tom, na čom záleží – na svojom vzdelaní – pretože vedia, že už čoskoro školu opustia a okrem vzdelania si z nej do života nič iné nevezmú.

Byť kresťanom znamená byť takýmto chytrým študentom. Znamená to porozumieť tomu, že tento svet nie je ešte ten skutočný svet a tento život nie je ešte ten skutočný život. Naš pohľad sa podobá pohľadu *stroskotancov z Verneho knihy Tajomný ostrov*: *Kým sú na brehu, vidia aj najmenšie podrobnosti, ale nevedia odpoveď na tú najdôležitejšiu otázku, či stroskotali na ostrove, alebo na brehu nejakej pevniny. Keď ale vyšplhajú na neďaleký vysoký vrch, z tej výšky síce nerozoznajú zrnka piesku ani listy na stromoch, ale zato jasne vidia, kde sú: na malom ostrove, z ktorého sa chcú čo najskôr dostať preč.* Naším vrchom je Kristovo Evanjelium, overené, osvedčené, potvrdené stáročiami skúseností. Z neho to vidíme úplne jasne: Naša Zem je len predsieňou skutočného sveta, ktorým je Nebeské Kráľovstvo, Nebo. Naš pozemský život je len predohrou a prípravou skutočného života, ktorý ešte len príde. Sme žiaci a v pozemskej škole sa učíme umeniu *nebeského života*. To je celý a všetok zmysel všetkého tu, na zemi. Čas nášho pozemského života je časom učenia sa tomuto umeniu. Všetko na tomto svete – zdravie, talent, majetok, postavenie, ľudia okolo nás, zamestnanie, ... – nie je ničím iným, než nástrojmi, učebnými pomôckami tohto nášho učenia sa. Inak na nich nezáleží. Nezáleží ani, či sme bohatí alebo chudobní, chorí alebo zdraví, oslavovaní svetom alebo zatracovaní, slávni alebo bezvýznamní, vplyvní alebo bezmocní, slobodní alebo prenasledovaní, nezáleží na nijakých svetských podobách „klanov“ a „bánd“ ani na tom, či do nich patríme alebo nie, či v nich máme nejaké postavenie alebo nie... Nič z toho si so sebou z tohto sveta po skončení tejto školy nevezmeme – iba jedno: umenie žiť nebeským životom. Jediné, čo s nami pôjde na večnosť, bude naša schopnosť (alebo neschopnosť) uplatniť sa v skutočnom Svete a v skutočnom Živote, ktorým je Nebo, odmena víťazov a Domov zbožštených synov a dcér Boha.

UVAŽOVANIE:

Prvý znak – a jeden z prvých a najbežnejších prívlastkov kresťanov v Písme – je, že sú *veriaci*. A to znamená, že už spoznali a porozumeli svetu, sebe, životu. Už vedia, o čom to všetko je, vedia na čom záleží a na čom nie, vedia, čo je ich úlohou na svete, majú jasné a presné povedomie cieľa, za ktorým idú – a podľa toho žijú a konajú. Tento charakteristický postoj viery vyjadruje trefne Pavol v liste Efezanom, keď píše: „Skúmajte, čo sa páči Pánovi, ¹¹ a nemajte účasť na jalových skutkoch tmy, radšej ich odhalujte. ¹⁵ Dávajte si teda veľký pozor, ako máte žiť: nie ako nemúdri, ale ako múdri. ¹⁶ Využívajte čas, lebo dni sú zlé. ¹⁷ Preto nebuďte nerozumní, ale pochopte, čo je Pánova vôľa. ¹⁸ A neopliajte sa vinom, veď v ňom je samopaš, ale buďte naplnení Duchom ¹⁹ a hovorte spoločne žalmy, hymny a duchovné piesne. Vo svojich srdciach spievajte Pánovi a oslavujte ho. ²⁰ Ustavične vzdávajte vďaky za všetko Bohu a Otcovi v mene nášho Pána Ježiša Krista ²¹ a podriaďte sa jedni druhým v bázi pred Kristom.“ (Ef 5,10.15-21 SSV) – dôkladne si text prečítajte! Čo presne v ňom Pavol o veriach ľudí hovorí?

Ako je to s nami? Máme už úplne jasno? Odkiaľ a kam ideme? O čo v našom živote ide? A o čo, naopak, nejde? Na čom záleží? Na čom nezáleží? Čo znamená mať v živote úspech? A čo znamená byť v živote neúspešný? Kedy my, alebo naše deti máme dobrý život, dobre žijeme? A kedy nie? Od čoho sa to odvíja? O čo teda usilujeme? A čo je nám, naopak, viac menej ukradnuté ako čosi vedľajšie, nepodstatné? A naozaj tak žijeme? Sme s týmto skutočne stotožnení, je to náš samozrejmy životný postoj, životný štýl, ktorý sami v sebe žijeme bez ohľadu na svet a mienku ľudí naokolo? Sme teda veriaci ľudia?

ÚLOHA:

Tento týždeň sa učme osvojiť si vo všetkom tento pohľad Evanjelia. Pripomínajme si ho. Pozerajme (a hodnotme) všetko v nás i okolo nás z tohto hľadiska. Usilujme sa s ním čo najviac stotožniť a byť tak veriaci a nie neveriaci! Skúmame, k akým postojom, konaniu a životu nás takýto pohľad vedie!